

מקור ההשראה

הקשר העמוק של אלברט איינשטיין למוזיקה, במיוחד נגינתו בכינור, השפיע משמעותית על יכולותיו בפתרון בעיות בפיזיקה. הוא לעיתים קרובות פנה למוזיקה כדי לעורר את האינטואיציה היצירתית שלו, ואפשר לרעיונות מדעיים מורכבים לצמוח באופן טבעי.

המעורבות של איינשטיין במוזיקה חרגה מהרפיה בלבד; היא הייתה חלק בלתי נפרד מהתהליכים הקוגניטיביים שלו. הוא האמין שהתגליות המדעיות שלו מונעות על ידי אינטואיציה, כאשר המוזיקה שימשה כזרז. הוא אמר פעם: "תורת היחסות עלתה לי באינטואיציה, והמוזיקה היא הכוח המניע מאחורי האינטואיציה הזו." "

ארכימדס צעק את ה"אאוריקה!" המפורסמת שלו בזמן שישב באמבטיה. ניוטון גילה את תיאוריית הכבידה בזמן שישב מתחת לעץ וצפה בתפוח נופל. אני מקבל הרבה מהתובנות שלי בזמן מדיטציה.

האם יש הסבר לתופעה הזו? תן לי לנסות.

מהו המשותף בין מוזיקה, מדיטציה וישיבה באמבטיה? אנחנו לא חושבים. אנחנו רגועים. אנחנו נכנעים למוזיקה, לטבע, להנאה של ג'קוזי, או ליקום במדיטציה שלנו.

איינשטיין הלך לאיבוד במוזיקה שלו. אני מכיר את ההרגשה; זה קורה לי כשאני מנגן באקורדיון. ניוטון, אם אגיע לי, התאהב כל כך בטבע עד שהרגיש שהוא רק חלק ממנו, לא אדונו.

אנחנו נפתחים להיות משולבים עם כוחות היקום. זה כמו כשאנחנו מפסיקים לדבר, אנחנו מתחילים לשמוע. או כשאנחנו מפסיקים לחשוב, אנחנו יכולים להתחיל להרגיש. אנחנו מפסיקים לעבד את הבעיה במוח, ואנחנו פתוחים למשהו גדול מאיתנו.

אי אפשר לחשוב, או לעשות ולהרגיש בו זמנית! (A) ו-(P) אינם תואמים ל-(I). אפשר שיהיו שניהם כשהבעיה קטנה, אבל ככל שהבעיה מורכבת יותר, כך קשה יותר לחשוב ולהרגיש בו זמנית.

ומה קורה כשאנחנו חושבים, לעומת כשאנחנו מרגישים?

כשאנחנו חושבים, אנחנו מאמינים שאנחנו מרכז היקום וצריכים להיות מסוגלים לפתור את הבעיה. כשאנחנו נכנעים, אנחנו נותנים לכוח חזק יותר לטפל בבעיה במקומנו.

בספרי החדש, שעתיד להתפרסם בקרוב, "שאלוהים, אבל לא זה שאנו מתפללים לו", אני מציע שמה שאנו קוראים לו אלוהים הוא אנרגיה עם ערכים שמנחים כיצד היקום צריך לפעול. כשאנחנו נכנעים ומתאחדים עם האנרגיה הזו, בין אם אנחנו מנגנים או האזנה למוזיקה או מדיטציה, אנחנו מוכנים לקבל סוג של ידע עליון. ידע שמנהל את היקום. יש שקוראים לו אלוהים.

רק חושב,
איצ'אק אדיז